

for de fortiden for Kjøbenhavn gjældende Regler, har Ministeriet dog ikke troet, at der var tilstrækkelig Anledning til fremdeles at bibeholde særlige Bestemmelser for Hovedstaden i Modsætning til det øvrige Land.

Hvad derimod angaaer de nærmere Regler, efter hvilke Taxationerne ville være at foretage, har Ministeriet antaget, at det ikke vilde være rigtigt at optage dem i Lovgivningen, da de ikke ville kunne affattes uden en høj Grad af Detaillering, og det derhos maa anses uønskeligt at kunne læmpe dem efter de efterhaanden indvundne Erfaringer. Ministeriet har derfor formeenet, at de burde henvises til Instruktationer, der ville være at udfærdige af Regjeringen, og som Taxationsmændene ved Loven kunde tilpligtes at holde sig efterrettelige.

I Henseende til Størrelsen af de Beløb, der af Umyndiges og andre under offentlig Tilsyn staaende Midler maae udlaanes mod Sikkerhed i de enkelte faste Eiendomme, har Ministeriet formeenet, at der i Betragtning af Nødvendigheden af at sikkre slige Midler mod alle Konjunkturer og i Betragtning af de betydelige Fordele, som slige Laan pde Laantagerne, saavel naar hensees til den Rente, der fordrres for slige Midler som til Laanets Fasthed, turde være Grund til at stille Forordningerne ikke lidet strengere end hidtil. Man har derfor antaget, at der var Anledning til at fastsætte Halvdelen af Eiendommens Værdi som det Maximum, der ikke i Almindelighed maa overskrides, medens Forordningen af 7de Juni 1827 § 1, satte $\frac{2}{3}$ og de forskjellige Kreditforeninger $\frac{3}{5}$ som Maximum, hvorhos Man har antaget, at Regelen i Forordningen af 7de Juni 1827 § 3, hvorefter der under nærmere fastsatte Betingelser kunde udlaanes Umyndiges og lignende Midler paa lavere Prioritet end første, ikke egnede sig til at bibeholdes.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærkes Følgende.

ad § 1—2.

I det Man med Hensyn til disse Paragrafer iøvrigt henviser til det Ovenstaaende skal Man særligt bemærke, at Ministeriet ikke

har anseet det fornødent at gjøre det til Pligt for Nogen at modtage Valg som Taxationsmand, idet Man er gaaet ud fra at det, naar Tallet af Taxationsmænd i de enkelte Kredse ikke blev saa ringe, at Hvervet kom til at medføre en betydeligere Byrde for de Valgte, ikke vilde falde uønskeligt for de kommunale Autoriteter at formaae det efter Kredsens Størrelse fornødne Antal Mænd, der ere i Besiddelse af de fornødne Egenstaber, til at overtage det dem tiltenkte Tillidsbæver. At Ingen af de Valgte maa være Medlem af de i Henhold til Lov angaaende Forvaltningen af Umyndiges Midler af 26de Mai d. A. anordnede Laanebestyrelser vil formeentlig findes naturligt, naar hensees til at det paaligger Medlemmerne af disse Laanebestyrelser at bestemme, i hvilket Omfang de foretagne Taxationsforretninger kunne afgive Grundlag for Udlaan.

ad § 3.

At der aabnes de Autoriteter, der have valgt Taxationsmændene, Afgang til at tilbagekalde Valget, er formeentlig nødvendigt alereede af den Grund, at Hvervet er frivilligt, og at det derfor ikke er fundet passende at foreskrive Tvangsmidler for Udførelsen af de Formanden og Taxationsmændene paahvilende Forretninger, der, naar de ikke udføres eller ikke udføres tilhørligt, maae kunne overdrages i andre Hænder. Naar den anden Side turde Tilbagekaldelsen af et offentligt Tillidsbæver være af den Betydning for den Paagjældende, at det maa anses fornødent at aabne ham Afgang til at faae Tilbagekaldelsens Berettigelse prøvet.

ad §§ 4—6.

Ministeriet har antaget, at en af Taxationsmændene forinden de tiltræde deres Funktion aflagt skriftlig edelig Forsikkring saaledes som den i § 4 ommeldte, ved hvilken Mændene i Tilfælde af Mislighed bringes ind under Bestemmelsen i Almindelig borgerlig Straffelovs § 149, fuldkommen kan træde istedetfor den nu brugelige bekvæmligere, og i det Hele neppe virksomere Afhjæmning af de enkelte Forretninger. Med Hensyn til Be-